

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 15206/15
08.12.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца “А.А.” ..., кога заступа пуномоћник Димитрије Ђорђевић, адвокат из Београда, Краља Милутина број 47, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, ради поништаја решења број 300-433-16-01518/2015-И1000 од 28.09.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.12.2017. године донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд број 300-433-16-01518/2015-И1000 од 28.09.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Стари град број 018-433-16-2736/2015-1015 од 22.04.2015. године. Наведеним решењем првостепеног органа тужиоцу је као пореском обвезнику, одређена привремена мера обезбеђења наплате пореског потраживања у принудној наплати из новчаних средстава-забрана пореском обвезнику да новчане обавезе које има према трећим лицима измирује уговарањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном

облигационом односу (асигнација, цесија и др.), пребијањем (компензација) и на други начин у складу са законом, ради обезбеђења наплате пореског потраживања после почетка поступка принудне наплате из новчаних средстава пореског обвезника на његовим рачунима, на основу извршног решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Стари град, о принудној наплати пореске обавезе из новчаних средстава на рачунима пореског обвезника, број: 018-433-05-2736/2015-1015 од 22.04.2015. године. Истим решењем у ст. II и III диспозитива решења, налаже се Народној Банци Србије-Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац да привремену меру из тачке 1. тог решења установи уписом привремене мере у регистар блокираних рачуна под датумом и тачним временом пријема тог решења, и да изврши привремену меру из тачке 1. тог решења, у складу са одредбама Закона којим се уређује платни промет, а који се односе на принудну наплату са рачуна клијената и изда налог банци/банкама код којих порески обвезник има отворене рачуне да одмах обустави измирење новчаних обавеза које порески обвезник из тачке 1. тог решења има према трећим лицима на основу уговора о промени поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), по основу пребијања (компензација) и по другом основу у складу са законом, осим за плаћања која су изузета законом. У ст. IV-VI диспозитива решења, тужилац је упозорен да привремена мера из тачке 1. тог решења траје до наплате пореза на основу извршног решења Министарства финансија Пореске управе - Филијале Стари град о принудној наплати из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника број 018-433-05-2736/2015-1015 од 22.04.2015. године; да је то решење извршно даном достављања пореском обвезнику, те да жалба против истог не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 03.11.2015. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужба указује да је и у жалби коју је изјавио против решења првостепеног органа истицао да је то решење донето на основу решења истог органа 018-433-05-2736/2015-1015 од 22.04.2015. године, којим је утврђено да тужилац дугује одређени износ по основу репрограма ПДВ-а и то са дужном каматом, иако је тужилац указивао да је тај ПДВ утврђен на основу решења 47-00304/2010-0018-010 од 28.07.2010. године које још увек није правноснажно с обзиром да о жалби тужиоца која је изјављена против тог решења 11.08.2010. године другостепени орган није одлучио. Такође наводи да је у току поступка пред пореским органом истицао потребу да се до правноснажног окончања поступка у коме је тужиоцу утврђена предметна пореска обавеза прекине поступак принудне наплате, имајући у виду да постојање пореске обавезе у конкретном предмету представља претходно питање. Такође наводи да никада није подносио захтев за репрограм било којих пореских обавеза због чега сматра да је првостепено решење незаконито с обзиром да конзумира-као неспорну-чињеницу да се каснило у плаћању рата репрограма, при чему не постоји ни захтев за репрограм нити решења о репрограму. Тужилац такође истиче да решење првостепеног органа не садржи јасне разлоге за донету одлуку, а да оспореним решењем ова повреда правила поступка није отклоњена нити су у образложењу решења туженог органа оцењени жалбени наводи које тужилац истиче у тужби. Како са наведених разлога

налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Наиме, из решења првостепеног органа број: 018-433-16-2736/2015-1015 од 22.04.2015. године произлази да је исто донето по службеној дужности у поступку установљавања привремене мере обезбеђења наплате пореског потраживања у принудној наплати из новчаних средстава тужиоца, као пореског обвезника, на основу члана 87а. и члана 160. Закона пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник Републике Србије”, бр. 80/02...105/2014), и члана 192. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/2001 и “Службени гласник Републике Србије”, бр. 30/2010), те да се истим тужиоцу одређује привремена мера, ближе наведена у ставу првом диспозитива тог решења, а све на основу извршног решења Министарства финансија - Пореске управе - Филијала Стари град о принудној наплати из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника број 018-433-05-2736/2015-1015 од 22.04.2015. године. Осим наведеног у првостепеном решењу наведене су одредбе члана 87а. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, које се односе на привремену меру, као средство обезбеђења наплате пореског потраживања у принудној наплати дуговане пореске обавезе као и одредба члана 147. став 1. истог закона којом је тужилац упозорен да жалба против тог пореског управног акта не одлаже његово извршење.

У списима предмета које је тужени орган доставио суду уз одговор на тужбу, налази се жалба тужиоца изјављена против наведеног решења првостепеног органа у којој је тужилац указивао на незаконитост тог решења истучући разлоге, који су поновљени и у тужби, о којој жалби је одлучено оспореним решењем туженог органа, којим је иста одбијена као неоснована.

Из оспореног решења произлази да је тужени орган у образложење оспореног решења пренео тужиоачеве наводе жалбе, навео одредбе члана 87а. ст. 1., 2. и 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и одредбу члана 147. став 1. истог закона, а као разлоге за донету одлуку истакао да имајући у виду да је тај орган решио жалбу истог пореског обвезника на принудну наплату то тужени налази да је ожалбено решење донето правилном применом наведених прописа на правилно и потуно утврђено чињенично стање у погледу релевантних чињеница и околности, са којих разлога се жалба оцењује као неоснована и одбија применом одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, при чему су остали наводи жалбе неосновани и нису од утицаја на другачије решење те правне ствари,

имајући у виду да је порески обвезник био у обавези да поштује пореске прописе и благовремено извршава своје пореске обавезе.

Код напред наведеног чињеничног и правног стања ствари, по оцени Управног суда, основано тужилац оспорава законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је исто донето. Ово стога што ни решење првостепеног органа, као ни оспорено решење не садрже јасне разлоге који упућују на донету одлуку, на који начин је повређена одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, која се и у пореском поступку примењује, сагласно одредби члана 3. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Поред наведеног, у списима предмета, које је тужени орган доставио суду уз одговор на тужбу, не налазе се докази на којима су порески органи засновали тврдњу да је у односу на тужиоца покренут поступак принудне наплате; у списима нема решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Стари град о принудној наплати пореске обавезе из новчаних средстава на рачунима пореског обвезника од 22.04.2015. године на које се порески органи позивају у својим решењима, нити доказа о томе да је са тим решењем тужилац упознат, да му је исто уручено, односно да је то решење постало извршно. Код наведеног, суд налази да тврдње пореских органа у односу на чињенице релевантне за правилно одлучивање у овој пореској правној ствари, немају своје упориште у доказима садржаним у списима предмета.

Суд налази да нису основани наводи којима тужилац указује да тужени орган није решио о жалби тужиоца од 11.08.2010. године изјављеној против решења првостепеног органа од 28.07.2010. године којим му је утврђена пореска обавеза на име пореза на додату вредност, имајући у виду да се у списима предмета налази решење првостепеног органа број: 47-00304/2010-0018-010 од 28.07.2010. године, жалба тужиоца изјављена против тог решења од 11.08.2010. године, као и решење туженог органа број 4700-828/2010-20 од 01.02.2011. године, којим је по жалби тужиоца поништено напред наведено решење првостепеног органа, стим што у списима предмета нема доказа да је то решење тужиоцу достављено. У списима предмета се такође налази решење првостепеног органа број 47-00304/2010-0018-051 од 18.05.2011. године, које је донето у поновном поступку пореске контроле, у ком поступку је тужиоцу поново утврђена обавеза пореза на додату вредност за порески период од 01.10.2006. до 31.12.2006. године и за порески период од 01.06.2007. до 30.06.2007. године у износима и са припадајућом каматом како је наведено у диспозитиву тог решења, за које решење у списима такође нема доказа да је тужиоцу уручено.

Код напред наведеног, Управни суд налази, да су у пореском поступку који је претходио доношењу оспореног решења учињене повреде правила поступка које су од утицаја на оцену законитости оспореног решења.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решио предмет спора без одржавања усмене јавне расправе, с обзиром да је предмет такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и имајући у виду околност да је због наведених повреда правила

поступка оспорено решење незаконито, што је суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Са напред наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним спровима, одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање сагласно члану 42. став 1. истог закона. У поновном поступку, надлежни орган је дужан да поступи у свему у складу са примедбама суда изнетим у пресуди, у смислу одредбе члана 69. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 08.12.2017.године, 17 У 15206/15

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа – судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ